

РЕШЕНИЕ

№ 2453

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **376** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, Отдел „Пътна Полиция”, срещу решение от 06.08.2020 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 6 състав по нахд № 266/2020 г.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление (НП) № 19-4332-025727/09.12.2019 г., издадено от началник на Отдел Пътна полиция при СДВР, с което на Й. В. М. от [населено място] на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба”, в размер на 3000 лева и лишаване от правоуправление за срок от 12 месеца, за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно, като постановено в противоречие с материалния закон. Касаторът поддържа, че въззивният съд е възприел превратно фактическата обстановка, при което е извел неправилни изводи, приемайки, че действията на водача са били продиктувани от атмосферните условия, пътния участък и мократа асфалтова настилка. Твърди се, че СРС неправилно е кредитирал единствено показанията на св. К. като достоверни и обективни, и въз основа на тях е отменил процесното НП. Според касатора показанията на приятеля на санкционирания водач не са обективни, тъй като и двамата са заинтересовани от

изхода на делото. Сочи се, че ако СРС е изискал справка от Националния институт по метеорология и хидрология, несъмнено би установил дали е имало ли порой на 25.11.2019 г., около 21:40 ч. Твърди се, че поведението на водача при мокра пътна настилка, в тъмната част на денонощието, го прави по-укоримо от обичайните от този вид нарушения, с оглед по-високата вероятност от настъпване на ПТП. Сочи се, че лоши атмосферни условия биха имали отношение за извършено нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, но не и за вида нарушение, за което е издадено обжалваното НП. Твърди се, че не може да се приеме, че се касае за случайно деяние от страна на ответника, а за умишлено и опасно шофиране посредством висока скорост и поднасяне на автомобила в двете посоки, което застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, а също така и на случайно преминаващи пешеходци, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност. Иска се от съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и да постанови ново, с което да потвърди НП. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество е основателна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Районният съд е обсъдил приложените по делото писмени и гласни доказателства, въз основа на които е приел следната фактическа обстановка: На 25.11.2019г., около 21,40 часа, Й. В. М. управлявал лек автомобил „БМВ 320“, ДК [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица], с посока на движение от ул.”546- та” към [улица]. След него се движел с лекия си автомобил и свидетелят С. А. К.. Времето било дъждовно, асфалтовата настилка - мокра. В близост до магазин „Д.“, М. не успял да вземе завой и автомобилът поднесъл - започнал да криволичи вляво-вдясно. В същото време свидетелят М. Б. П. - мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР и Е. М. Б. - служител в СДВР, спрели за проверка водачите на двата автомобила. Поведението на М. било квалифицирано като нарушение на чл.104Б, т.2 ЗДвП, за което бил съставен АУАН № Е884820/25.11.2019г., въз основа на който е издадено обжалваното НП, с което на водача на автомобила била наложена глоба в размер на 3 000 лв. на основание чл.175А, ал.1, пр.3 от ЗДвП, както и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца.

От правна страна СРС е приел, че при съставяне на АУАН и издаване на НП е допуснато съществено нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като описаните констатации не отговарят на действителните обстоятелства, свързани с деянието. Изложени са мотиви, че действията на водача са били продиктувани от атмосферните условия, пътния участък и мократа асфалтова настилка, поради което преценката на административния орган за използване на пътя не по предназначение е неприемлива, като липсват данни за умишлено рязко подаване на газ, за занасяне на

задните гуми на автомобила и за рязко преминаване от едната в другата лента за движение. СРС е приел, че не се касае за противоправно поведение, тъй като водачът се е стремил да овладее автомобила и вследствие на този негов стремеж се е стигнало до внезапно неколкократно изменение наляво-надясно в лентата за движение, без същият да се отклонява от посоката на движение или да навлиза в насрещната лента. Този извод на СРС е мотивиран от обстоятелството, че водачът на процесния лек автомобил е знаел, че след него се движи с друг автомобил приятелят му, като съобразявайки пътните условия не би искал да създава непредвидени, форсмажорни предпоставки, с които да го затрудни.

Обжалваното решение е неправилно, поради противоречието му с материалния закон. Разпоредбата на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП регламентира забрана за водач на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Дали с това си поведение водачът е създал опасност за останалите участници в движението и/или е застрашил живота и здравето им, какъвто извод в случая се съдържа в НП, е ирелевантно за съставомерността на извършеното деяние, тъй като съставът на нарушението изисква единствено водачът да не е използвал пътя, отворен за обществено ползване по предназначение - за превоз на пътници и товари, и не въвежда допълнителни елементи като условие за съставомерност на деянието. В закона не се съдържа легална дефиниция досежно „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“, което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В случая както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно: чрез рязко повишаване на скоростта, неколкократно МПС-то е изменило посоката си на движение в ляво и в дясно. Съзнателното опасно шофиране, посредством занасяне на автомобила в различни посоки, чрез рязко повишаване на скоростта, в никакъв случай не представлява използване на пътя в съответствие с основната цел за това - за превоз на хора и товари. Наличието на мокра настилка и разбит път, на което се позовава защитата на ответника, предполага шофиране със завишено внимание и съобразителност, а не рязко увеличаване на скоростта на управляваното МПС с произтичащата от това вероятност за загуба на контрол над автомобила. Всяко неовладяване на автомобила и загубата на контрол в процеса на поднасяне на МПС би могло да има фатални последици. Подобно поведение по пътната мрежа, отворена за движение, застрашава не само живота и здравето на намиращите се в автомобила лица, но и на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност.

Именно воден от тези съображения законодателят е приел разпоредбата на чл. 104б от ЗДвП в началото на 2017 г., обосновавайки се с изключителното увеличение на подобни случаи в цялата страна, при които водачи на автомобили извършват подобни "маневри" по оживени улици и кръстовища в населените места и по този начин застрашават здравето и живота на останалите участници в движението. С оглед сериозната степен на опасност е и регламентираният висок размер на предвиденото в санкционната норма на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП наказание "глоба" от 3 000 лева, както и кумулативно предвиденото "лишаване от право да се управлява МПС" за срок от 12 месеца.

В противоречие със събраните по делото доказателства СРС е приел, че липсват данни за умишлено рязко подаване на газ, за занасяне на задните гуми на автомобила и за

рязко преминаване от едната в другата лента за движение. Видно от констатациите в АУАН и НП, ответникът рязко е повишил скоростта си, неколккратно е изменил посоката си на движение в ляво и дясно, с което непосредствено е създадал опасност от възникване на ПТП и е застрашил живота и здравето на хората. Тези констатации се потвърждават и от показанията на актосъставителя, който изрично е заявил, че процесният автомобил се е движел с висока скорост и е поднесъл, поради което е приел, че има т.нар. дрифт. В тази насока следва да се отчете и изменението в защитната теза на водача, който в подаденото възражение срещу АУАН е твърдял, че е имало „разлято нещо хлъзгаво” и докато са му съставяли АУАН е минал втори автомобил, който също е поднесъл на това място и на водача също бил съставен АУАН. В последствие, в жалбата пред СРС, ответникът твърди, че зад него е шофирал негов приятел и причината управляваният от него автомобил да поднесе се е основавала на метрологичните условия и особеностите на пътната обстановка. Установените от служителите на СДВР действия на водача - рязко повишаване на скоростта и нееднократна промяна в посоката на движение на МПС, в ляво и в дясно, не кореспондират с твърденията за лоши атмосферни условия и некачествен пътен участък, които обстоятелства предполагат движение с ниска скорост и внимателно преминаване по пътната настилка. Поради това, изводът на СРС, че описаните констатации в АУАН и в НП не отговарят на фактическите обстоятелства на деянието, не се споделят от настоящия касационен състав.

По гореизложените съображения обжалваното решение подлежи на отмяна, поради противоречието му с материалния закон. Съгласно чл. 222, ал. 1 от АПК, приложим във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, когато отмени първоинстанционното съдебно решение, касационната инстанция решава делото по същество.

При съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и на относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

По изложените по – горе в решението мотиви настоящият касационен състав приема, че с деянието си Й. В. М. е осъществил състав на нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, поради което законосъобразно е ангажирана отговорността му на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 ЗДвП.

В случая не са налице основания за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Нарушението е формално по своя характер и липсата на вредни последици не обосновава извод за маловажност. Същевременно, видно от приложената справка за извършени от ответника нарушения, въпреки младата си възраст и липсата на съществен опит като шофьор, същият системно нарушава правилата за движение по пътищата, в т.ч. има наложени административни наказания за управление на МПС без правоспособност.

С оглед изхода на спора в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 06.08.2020 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 6 състав по нахд № 266/2020 г.

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 19-4332-025727/ 09.12.2019 г., издадено от началник на Отдел Пътна полиция при СДВР, с което на Й. В. М., на основание чл. 175А, ал. 1, пр. 3 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба”, в размер на 3000 лева и лишаване от правоуправление за срок от 12 месеца, за нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

ОСЪЖДА Й. В. М., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.